

Arrest

nr. 339 923 van 22 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKEMPE *loco* advocaat B. DE VOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 16 augustus 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 februari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, van etnie Pashtoun en van religie soennitisch moslim. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Baze Khail, district Khogyani in de provincie Nangarhar.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U woonde met uw ouders, drie broers en twee zussen in Baze Khail. Uw familie woonde daar in een grote woning met boomgaard. Uw maternale oom woonde met zijn familie in het dorp Ezkhail. Momenteel woont uw familie bij hem.

Uw vader begon circa 2011 te werken voor de Afghan National Police in het politiehofkwartier in Jalalabad, in de functie van Zabit. Na vijf jaar op deze locatie te werken is hij overgeplaatst naar de Afghan Local Police in uw eigen regio. Hier had hij als commandant de leiding over vijf controleposten. Ook dit werk heeft hij ongeveer vijf jaar gedaan.

Vanwege bedreigingen die uw familie ontving ten gevolge van het werk van uw vader bent u nooit naar school gegaan, en heeft u in Afghanistan nooit buiten het huis kunnen werken. U besteedde uw tijd van jongs af aan, samen met uw moeder en broer, met de woning te bewaken en gewapend te patrouilleren. Daarnaast werkte u op de boomgaard van uw familie, gelegen binnenin uw woning.

Circa 2019 werd uw broer in de nacht ontvoerd terwijl hij uw woning beschermde. Ondanks pogingen van uw familie is er sindsdien niets meer van hem vernomen. In 2021 werd uw vader gedood op de controlepost waar hij op dat moment werkte, Eshnawa, waar de taliban hem vanaf een heuvel onder vuur nam terwijl uw vader op de wachttorens een sigaret aanstak. In het districtscentrum werd een uitvaart georganiseerd voor uw vader, waarna zijn lichaam naar uw huis werd gebracht. Uw familie leerde pas op dat moment van zijn overlijden, en heeft hem diezelfde dag begraven op het lokale kerkhof.

Tijdens de uitvaart uitte u, in een vlaag van emotie, een bedreiging naar de malik toe. Vervolgens ontving u ook een dreigbrief aan uw eigen persoon gericht. Uw oom nam u daarop mee naar Nimroz, waar hij u inlichtte over de situatie en u met een smokkelaar mee liet gaan. U vertrok ongeveer een week na het overlijden van uw vader uit Afghanistan.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België.

U kwam België binnen op 15 augustus 2021, en diende op 16 augustus 2021 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: kopieën van de badge van uw vader, de taskara van uw vader, uw eigen taskara, twee dreigbrieven van de taliban, een foto van u met uw vader, een foto van uw vader op zijn werk, uw eigen oranje kaart, drie arbeidsovereenkomsten van uw werk bij een Afghaans restaurant in Kortrijk, een mail van uw werkgever, een mail van LIGO, een foto van uw vader na zijn overlijden, een certificaat van uw vader, een badge van uw vader, een bankkaart van uw vader.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Uit informatie van de Dienst Voogdij in uw administratief dossier blijkt dat u zich bij uw aanmelding minderjarig verklaarde, maar dat u na analyse als ouder dan 18 jaar werd beschouwd. Aldus gaf u niet uw werkelijke leeftijd op.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas op basis van onderstaande elementen.

Uw verklaringen in verband met de eigenlijke redenen van uw vertrek zijn niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen over wat u hebt meegemaakt in Iran (CGVS p.15) blijkt duidelijk dat u over de narratieve capaciteiten beschikt om impactvolle gebeurtenissen die u hebt meegemaakt, spontaan en gedetailleerd te beschrijven vanuit uw eigen beleving. Over de gebeurtenissen die direct aan de grond liggen van uw vertrek uit Afghanistan blijven uw verklaringen echter vaag en niet-doorleefd.

- Uw verklaringen omtrent het werk van uw vader blijven zeer kort en weinig doorleefd. Wanneer gevraagd naar de impact van zijn werk op uw familie verklaarde u enkel dat uw familie te maken kreeg met problemen. Wanneer gevraagd hier meer over te vertellen vermeldde u enkel de dreigbrieven die uw familie zou ontvangen hebben (CGVS p.17). Nochtans gaat het hier om zaken die binnen uw eigen belevingswereld vallen, namelijk de situatie waarin uw eigen gezin leefde.
- Uw verklaringen omtrent de begrafenis van uw vader blijven bij summiere beschrijvingen van de omstandigheden. Wanneer gevraagd naar uw eigen beleving van de gebeurtenis vertelde u dat het een heftige ervaring was, maar ging u niet verder in op uw eigen beleving (CGVS p.23).
- Uw verklaringen omtrent uw eigenlijke vertrek uit Afghanistan zijn zeer ongedetailleerd. U verklaarde dat uw oom u, voor het eerst in uw leven, meenam buiten uw dorp en u pas in Nimroz vertelde wat er aan de hand was en dat u het land moest verlaten (CGVS p.25). Toch kunnen er van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis meer uitgebreide verklaringen verwacht worden.
- Uw verklaringen over de verdwijning van uw broer zijn zeer summier. Nochtans werd u expliciet uitgenodigd daar alles over te vertellen (CGVS p.28).
- Wanneer u uitgenodigd werd uw hele verhaal in detail te vertellen, bleven uw verklaringen evengoed zeer beknopt (CGVS p.24).

Het feit dat u over deze zeer impactvolle gebeurtenissen in uw leven, die tevens uw directe vluchtaanleiding vormen, niet verder komt dan summiere, ongedetailleerde, vage en niet-doorleefde verklaringen, toont aan dat deze niet geloofwaardig zijn.

Het is niet geloofwaardig dat u de zoon bent van een persoon die werkte voor de Afghaanse politie:

- Uw verklaringen omtrent de tewerkstelling van uw vader voor de Afghan National Police (ANP) en Afghan Local Police (ALP) blijven vaag en weinig doorleefd, zoals hierboven reeds besproken. U werd uitgenodigd om alles te vertellen over zijn werk, maar kwam spontaan niet verder dan te vertellen dat uw vader eens per maand voor een drietal uren thuis kwam en dat hij met zijn bodyguards kwam, dat hij vijf jaar voor de ANP werkte en vijf jaar voor de ALP (CGVS p.16). Gezien het feit dat uw vader, in ieder geval in zijn functie voor de ALP, gestationeerd was in uw eigen dorp en dus in uw directe leefomgeving, en bovendien zowel gedurende zijn tijd bij de ANP als de ALP regelmatig thuis kwam (CGVS p.16; CGVS p.18), is het niet aannemelijk dat u niet in staat bent om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen.
- U werd gevraagd naar anekdotes of verhalen die uw vader vertelde over zijn werk bij de ANP in Jalalabad. Na eerst in het negatief te antwoorden, vertelde u vervolgens over uw vaders betrokkenheid bij een operatie na een zelfmoordaanslag op het kantoor waar elektronische taskara's werden afgeleverd (CGVS p.19). Uit informatie blijkt echter dat de aanslag op het E-ID kantoor in Jalalabad in september 2019 plaatsvond, wanneer uw vader volgens uw verklaringen al overgeplaatst was naar de lokale politie Khogyani (zie document 1, blauwe map).

Er is geen aanwijzing te vinden in de objectieve landeninformatie dat een dergelijke aanval op dit doelwit vaker voorgevallen zou zijn. Dat uw vader tijdens zijn tewerkstelling bij de ANP betrokken was bij deze operatie is dus niet waarschijnlijk, daar de periode dat hij daar werkte niet overeenkomt met de informatie over deze gebeurtenis. Dat hij hier als lokale commandant voor de ALP in Khogyani voor ingezet zou worden is niet plausibel, gezien de afstand tussen uw dorp en Jalalabad en de aanwezigheid van veiligheidstroepen in die stad.

- Het incident waarbij uw vader zou zijn overleden wist u niet in de tijd te plaatsen, ook niet aan de hand van gebeurtenissen in uw eigen leven. Zo stelde u dat u ongeveer een week na zijn overlijden vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS p.23).

Vervolgens verklaarde u dat dit ongeveer zes maanden voor de Ramadan was, en dat u de Ramadan in Oostenrijk doorgebracht hebt (CGVS p.23). Ramadan viel in 2021 echter van 12 april tot 11 mei, wat zou betekenen dat u reeds eind 2020 uit Afghanistan vertrokken zou zijn (zie document 2, blauwe map). Uw verklaringen stroken dus geenszins met de reisroute die u verklaarde bij DVZ (verklaring DVZ vraag 32) waar u antwoordde circa elf maanden voordien uit Afghanistan vertrokken zou zijn (rond april 2021), noch met uw hits in het EURODAC-systeem waaruit blijkt dat u in juli 2021 in zowel Bulgarije als Oostenrijk uw vingerafdrukken gaf. Het feit dat u een dergelijke impactvolle gebeurtenis niet bij benadering in de tijd kunt plaatsen, ook niet in verhouding tot andere gebeurtenissen in uw eigen leven, raakt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien raken de inconsistenties in uw verklaarde reisroute verder aan uw algemene geloofwaardigheid. Het is immers niet waarschijnlijk dat u Ramadan in het centrum in Oostenrijk doorbracht, gezien uw EURODAC-gegevens aantonen dat u daar twee maanden na de Ramadan pas was.

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de dreigementen die uw familie ontvangen zou hebben niet geloofwaardig:

- U verklaarde eerst dat uw vader reeds dreigbrieven begon te krijgen toen hij in Jalalabad werkte voor de ANP (CGVS p.17). Even later, wanneer gevraagd naar de brieven, verklaarde u dat hij voor het eerst een brief kreeg "in het jaar negen op datum dertien" (CGVS p.25). Gevraagd wat u daarmee bedoelde verklaarde u dat u het genoteerd had, maar het niet meer wist. Vervolgens verklaarde u dat hij brieven begon te krijgen toen hij voor de lokale politie werkte, dus vijf jaar later dan wat u in eerste instantie verklaarde (CGVS p.25). Gevraagd waarom u eerst verklaarde dat hij reeds brieven kreeg bij de nationale politie, zei u dat u dat had gezegd maar dat u die nooit zag, en het verzwegen werd voor u (CGVS p.26), om vervolgens te bevestigen dat hij brieven kreeg toen hij bij de ALP begon te werken (CGVS p.26). Een dergelijke inconsistentie die aan de kern van uw asielrelaas raakt, namelijk de dreigementen die uw vader ontvangen zou hebben van de taliban, heeft een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van die feiten.

- Uw verklaring dat u tien jaar lang gewapend het huis bewaakte samen met uw moeder (CGVS p.18), vanwege het gevaar dat uw familie liep ten gevolge van de tewerkstelling van uw vader, is ook niet geloofwaardig. U vertelde op een later moment immers dat het voor uw familie gevaarlijk begon te worden toen uw vader begon te werken bij de ALP en uw dorpsgenoten daarmee van zijn tewerkstelling leerden (CGVS p.26). Het is onwaarschijnlijk dat uw familie de kinderen gewapend zouden laten patrouilleren terwijl de brede omgeving nog niet wist van zijn werk, en er geen bedreigingen geuit waren.

- Ook verklaarde u dat uw familie de (schriftelijke) dreigementen aan het adres van uw vader voor u verborgen hield (CGVS p.24). Dat uw familie de dreigementen voor u verborgen hield, maar u tegelijkertijd als kind gewapend het huis lieten bewaken is pertinent onwaarschijnlijk. Uw verklaringen over de context waarbinnen uw gezin leefde, als familie van een politieman, zijn inconsistent:

- Zo is het niet logisch dat binnen de gemeenschap niet geweten was wie de leden van de lokale ALP postenwaren, zoals u verklaarde (CGVS p.21). Uw verklaring dat het gebruikelijk is dat men bij de ALP in een ander district werken dan waar ze zelf vandaan zijn (CGVS p.21) strookt niet met objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat de ALP juist bestaat uit lokale personen, uit de lokale gemeenschap, die hun eigen dorpen bewaken. (zie document 3, blauwe map).

- Bovendien is het niet waarschijnlijk dat men probeerde discreet te zijn over hun werk bij de overheid, en uw familie gevaar liep vanwege het werk van uw vader, maar uw vader met rangervoertuigen en bodyguards naar het huis van uw familie kwam (CGVS p.16). Het valt te verwachten dat iemand in een dergelijke situatie minder aandacht op zijn familie zou willen vestigen, ofwel meer maatregelen zou nemen om het gezin te beschermen wanneer hij er zelf niet was.

- Daarnaast is het ongeloofwaardig dat in de situatie die u beschreef, waarin men zeer discreet was betreffende hun tewerkstelling voor veiligheidsdiensten, in het dorp niet algemeen geweten was wie er voor de overheid werkte (CGVS p.21) en uw moeder de dreigementen aan het adres van uw vader voor u geheim hield (CGVS p.26), u toch zou horen van de dreigbrieven die anderen in het dorp hadden ontvangen (CGVS p.26). U verklaarde dat u de vrouwen in het dorp dat hoorde zeggen (CGVS p.26). Dat in een dergelijke context van geheimhouding de vrouwen dit soort zaken dusdanig openlijk zouden bespreken dat u, die niet zelf bij de gesprekken betrokken was, die informatie meekreeg, is zeer onwaarschijnlijk.

Als lid van een gezin waarvan de vader politiecommandant is binnen een context waarin de taliban prominent lokaal aanwezig is, kan verwacht worden dat u geloofwaardige en uitgebreide verklaringen zou kunnen geven over deze zaken, die uw directe leefomgeving betreffen. Dat uw verklaringen in casu inconsistent, weinig doorleefd en niet logisch zijn raakt aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw broer zijn niet geloofwaardig:

- Vooreerst moet vastgesteld worden dat de verdwijning van uw broer het directe gevolg zou zijn van de tewerkstelling van uw vader en de bedreigingen die uw familie ten dele zouden zijn gevallen, welke hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

- Indien de verdwijning van uw broer te maken heeft met de tewerkstelling van uw vader, is het bovendien niet logisch dat de taliban uw broer zouden ontvoeren, maar hierover niet zouden spreken in de dreigbrieven die zij stuurden of anderszins direct contact zouden opnemen om druk te zetten op uw vader (CGVS p.28-29).

- U verklaarde dat uw vader en andere commandanten vermoedden dat de taliban hem onder druk wilden zetten, en dat de dorpsoudsten de taliban gesproken hebben om voor uw broer te pleiten (CGVS p.28).

Verder verklaarde u echter geen pogingen om uw broer terug te vinden. Bovendien bleef uw familie in het dorp wonen, in elk geval tot uw vertrek uit Baze Khail (CGVS p.6). Dat de verdwijning van uw broer zo weinig impact had op uw familie gedurende de twee jaar tussen zijn verdwijning en de dood van uw vader, is volstrekt ongeloofwaardig.

- Tot slot is uw verklaring dat uw broer ontvoerd werd door de taliban louter gebaseerd op blote beweringen en assumpties, waarvoor u nalaat enig bewijs aan te leveren.

Naast het feit dat de ingeroepen problemen niet geloofwaardig zijn, bestaan er ernstige twijfels over uw beweerde herkomst uit het dorp Baze Khail:

- Zo is het opmerkelijk dat u vrijwel geen doorleefde informatie kon geven over uw regio van herkomst. Wanneergevraagd naar de route van uw dorp naar de markt, waar uw familie toch regelmatig naartoe ging (CGVS p.6), zei u dat u enkel langs de dorpen Kelaghu en Ezkhail passeerde (CGVS p.6). Nochtans liggen er nog een aantal andere plaatsen op de route, zoals Zor Bazar/Zor Hukumate, Shah Qul Khail, of Maidan Kashi (zie doc 4, blauwe map). Ook andere prominente plaatsen kunt u niet benoemen. U benoemde enkel een tuin van Malekano en een schrijn genaamd Mazar e Baba (CGVS p.7). Bovendien kon u de districten die rond uw district liggen niet benoemen. Zo verklaarde u dat Khogyani uit een aantal districten bestaat, zoals Sherzad en Kaga (CGVS p.8). Sherzad is een aangrenzend district, maar ligt niet in Khogyani zoals u verklaarde (zie doc 4, blauwe map; CGVS p.8). Dat u naast Sherzad en Surkhrod geen aangrenzende districten kunt noemen, is opmerkelijk. Bovendien kon u, naast uw eigen stam, niets vertellen over andere Pashtun-stammen in uw regio (CGVS p.9). Gelet op de Afghaanse Pashtun cultuur, waar tribale relaties zeer belangrijk zijn, is het zeer vreemd dat u niet op de hoogte zou zijn van andere stammen binnen uw regio. Uw verklaring voor deze zaken, namelijk dat u ongeschoold bent en uw dorp niet verliet, verschoont uw gebrekkige kennis niet. Ook van een ongeschoolde persoon kan immers verwacht worden dat die op de hoogte is van de sociale verhoudingen in zijn directe omgeving.

- Bovendien verklaarde u bij binnenkomst in België, wanneer u een eerste interview afgenomen werd vanwege uw verklaring minderjarig te zijn, geboren te zijn in Joy Haft, een buitenwijk van Jalalabad (zie documenten 5 en 6, blauwe map). Bovendien verklaarde u toen dat uw volledige familie woonachtig was in Jalalabad (MENA fiche, dd. 16-08-2021). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter meermaals nooit in Jalalabad te zijn geweest (CGVS p.8, p.17). Wanneer geconfronteerd met dit gegeven ontkende u dit verklaard te hebben, en zei u dat Joy Haft de naam is van Baze Khail (CGVS p.31). Deze bewering kan, samengenomen met de bovenstaande bevindingen, echter geenszins als geloofwaardig beschouwd worden.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan u niet worden erkend als vluchteling.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Wat betreft de kopieën van de werkbades van uw vader (document 1, document 17) moet opgemerkt worden dat u louter kopieën voorlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien is uw kennis van de voorgelegde documenten zeer beperkt. Zo wist u van document 1 niet wat voor document het betreft, en noemt u het een "certificaat" terwijl het om een kopie van een badge gaat (CGVS p.30). Wat betreft document 17 is het bovendien opmerkelijk dat de persoonsgegevens bijzonder scherp op de kopie staan, terwijl de overige elementen op de badge zeer vervaagd zijn. Deze inconsistentie duidt op een gefabriceerd karakter van dit document.

Wat betreft de kopie van een certificaat van uw vader (document 15) geldt opnieuw dat het hier louter om een kopie gaat. In deze moet ook worden opgemerkt dat één woord op de kopie ineens in een volledig ander lettertype en kwaliteit is gedrukt dan de rest van het document.

De kopie van een bankkaart betreft louter een kopie van een bankkaart van een persoon die Abdullah heet.

De taskara's van uzelf en uw vader (document 2, document 3) betreffen opnieuw louter kopieën.

Wat betreft de dreigbrieven die u voorlegde (document 4, document 5) moet opnieuw vastgesteld worden dat uw kennis van de door u voorgelegde documenten zeer beperkt is. Over de twee dreigbrieven die u voorlegde kon u niet zeggen welke gericht was aan u en welke aan uw vader (CGVS p.30). Dat u niet kunt lezen en schrijven is hiervoor geen verschoning. U staat immers nog in contact met uw maternale oom (CGVS p.12) en werkt in een Afghaans restaurant waar u zeker aan iemand had kunnen vragen de brieven voor u te lezen. Uit het feit dat u dit niet hebt geprobeerd blijkt een desinteresse in de inhoud van uw eigen

documenten die niet te rijmen valt met een oprechte vrees. Ook in deze gaat het bovendien louter om kopieën.

Wat betreft de foto's die u voorlegt, moet vooreerst opgemerkt worden dat aan privé beeldmateriaal geen bewijs kan worden gehecht vanwege de mogelijkheid om beelden te bewerken. Bovendien kan de context waarin dergelijke beelden gemaakt zijn niet worden nagegaan.

Wat betreft de foto van uzelf met uw vader (document 6) moet bovendien opgemerkt worden dat het hier om een zeer oude foto gaat, en het niet geheel duidelijk is dat u de afgebeelde persoon bent. Bovendien is een familieband tussen de twee afgebeelde personen geenszins bewezen.

Wat betreft de foto van uw vader op zijn controlepost (document 7) moet bovendien opgemerkt worden dat een tewerkstelling hiermee geenszins is bewezen. De persoon die u aanwijst als zijnde uw vader draagt immers geen enkele identificatie die erop zou wijzen dat hij een actief lid is van de Afghaanse politie.

Wat betreft de foto van uw vader na zijn overlijden (document 14) moet opnieuw worden opgemerkt dat deze foto geenszins een bewijs vormt van een familieband tussen uzelf en de afgebeelde persoon, noch van enige tewerkstelling van de afgebeelde persoon.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Uw Belgische documenten, namelijk uw oranje kaart, uw arbeidsovereenkomsten, de mail van uw werkgever en de mail van LIGO (documenten 8-13) hebben betrekking tot uw situatie in België en hebben geen invloed op uw voorgehouden vrees voor vervolging in Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanvallen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het louterere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop

mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot ongeveer 20-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

U haalt aan dat u in België taallessen volgt, werkt in een Afghaans restaurant, soms alcohol drinkt en discotheken bezoekt.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. Op 15 december 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024;
- SEM “*Focus Afghanistan – Return from abroad*”, februari 2025.

In COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd door de taliban omwille van het werk van zijn vader voor de Afghaanse politie en een bedreiging die hij had geuit naar een malik.

Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij een antwoord op een vraag niet weet of begreep (notities van het persoonlijk onderhoud (verder: “NPO”), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij al zijn problemen heeft kunnen vertellen, en dat hij de vragen en de tolk goed begrepen heeft (NPO, p. 32). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze een impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud

blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielaanpak. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Verzoekers verklaringen in verband met de eigenlijke redenen van zijn vertrek zijn niet geloofwaardig. Uit zijn verklaringen over wat hij in Iran meemaakte (NPO, p. 15) blijkt dat hij in staat is om impactvolle gebeurtenissen spontaan en gedetailleerd te beschrijven. Over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan blijven zijn verklaringen echter vaag en niet-doorleefd:

- Zijn verklaringen over het werk van zijn vader blijven zeer kort en niet-doorleefd. Op vragen naar de impact op zijn familie antwoordde hij enkel dat zij problemen hadden en verwees hij naar dreigbrieven (NPO, p. 17), hoewel dit zaken zijn die binnen zijn eigen belevingswereld vallen.
- Zijn verklaringen over de begrafenis van zijn vader blijven beperkt tot summere beschrijvingen van de omstandigheden. Op vragen naar zijn eigen beleving antwoordde hij enkel dat het een heftige ervaring was, zonder verdere toelichting (NPO, p. 23).
- Zijn verklaringen over zijn vertrek uit Afghanistan zijn zeer ongedetailleerd. Hij verklaarde enkel dat zijn oom hem voor het eerst meenam buiten het dorp en pas in Nimroz vertelde wat gebeurd was en dat hij het land moest verlaten (NPO, p. 25). Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zouden meer uitgebreide verklaringen verwacht worden.
- Zijn verklaringen over de verdwijning van zijn broer zijn zeer summier, alhoewel hij expliciet werd uitgenodigd om daar alles over te vertellen (NPO, p. 28).
- Zelfs wanneer hij werd uitgenodigd om zijn hele verhaal in detail te vertellen, bleven zijn verklaringen zeer beknopt (NPO, p. 24).

- Het is niet geloofwaardig dat verzoeker de zoon is van een persoon die werkte voor de Afghaanse politie:

- Zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader bij de ANP en ALP blijven vaag en niet-doorleefd. Hoewel hij werd uitgenodigd om alles te vertellen, kwam hij niet verder dan te zeggen dat zijn vader eens per maand enkele uren thuis kwam met bodyguards en vijf jaar bij de ANP en vijf jaar bij de ALP werkte (NPO, p. 16). Gezien zijn vader in ieder geval tijdens zijn functie bij de ALP in hun dorp gestationeerd was en regelmatig thuis kwam (CGVS, p. 16; p. 18), is het niet aannemelijk dat hij geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen.
- Zijn verklaringen over anekdotes van zijn vader bij de ANP blijven beperkt. Na eerst ontkennend te antwoorden, vertelde hij over diens betrokkenheid bij een operatie na een zelfmoordaanslag op het E-ID kantoor in Jalalabad (CGVS, p. 19). Uit informatie blijkt echter dat deze aanslag in september 2019 plaatsvond, toen zijn vader volgens zijn eigen verklaringen al was overgeplaatst naar de lokale politie in Khogyani (Blauwe map, stuk 1).
Er zijn geen aanwijzingen in de objectieve landeninformatie dat dergelijke aanvallen op dit doelwit vaker zijn voorgekomen. Het is niet waarschijnlijk dat zijn vader tijdens zijn tewerkstelling bij de ANP bij deze operatie betrokken was, aangezien de periode waarin hij daar werkte niet overeenkomt met de informatie over deze gebeurtenis. Evenmin is het plausibel dat hij als lokale commandant voor de ALP in Khogyani hiervoor werd ingezet, gezien de afstand tussen zijn dorp en Jalalabad en de aanwezigheid van veiligheidstroepen in die stad.
- Hij kon het incident waarbij zijn vader zou zijn overleden niet in de tijd plaatsen, zelfs niet in relatie tot gebeurtenissen in zijn eigen leven. Hij verklaarde dat hij ongeveer een week voor zijn overlijden uit Afghanistan vertrok (NPO, p. 23), dat dit ongeveer zes maanden voor de Ramadan was, en dat hij de Ramadan in Oostenrijk doorgebracht had (NPO, p. 23), wat zou betekenen dat hij reeds eind 2020 uit Afghanistan vertrokken zou zijn. Dit komt niet overeen met de reisroute die hij opgaf, waar hij opgaf rond april 2021 uit Afghanistan vertrokken te zijn (Verklaring DVZ, vraag 32), noch met EURODAC-gegevens. Het feit dat hij een ingrijpende gebeurtenis niet bij benadering kan situeren, tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan. De inconsistenties in zijn reisroute ondermijnen bovendien zijn algemene geloofwaardigheid, aangezien het niet waarschijnlijk is dat hij Ramadan in Oostenrijk doorbracht, gezien hij daar pas twee maanden na de Ramadan geregistreerd werd.

- Zijn verklaringen omtrent de dreigementen die zijn familie ontvangen zou hebben zijn niet geloofwaardig:

- Zijn verklaringen over het moment waarop zijn vader dreigbrieven ontving zijn tegenstrijdig. Eerst stelde hij dat dit gebeurde tijdens diens werk bij de ANP (NPO p. 17), later zei hij dat de eerste brief kwam "in het jaar negen op datum dertien" (NPO p. 25), en vervolgens dat de brieven pas begonnen toen zijn vader voor de lokale politie werkte, vijf jaar later dan wat hij eerder verklaarde (NPO p. 25). Gevraagd waarom hij eerst verklaarde dat hij reeds brieven kreeg bij de nationale politie, zei hij dat hij dat had gezegd maar dat hij die nooit zag, en het verzwegen werd voor hem (NPO, p. 26). Uiteindelijk bevestigde hij dat de brieven kwamen bij de start van het werk voor de ALP (NPO p. 26). Deze inconsistenties, die de kern van zijn asielrelaas raken, hebben een negatieve impact op de geloofwaardigheid van de feiten:
- Zijn verklaring dat hij tien jaar lang gewapend het huis bewaakte samen met zijn moeder (NPO p. 18), vanwege het gevaar dat zijn familie liep door de tewerkstelling van zijn vader, is niet geloofwaardig. Later verklaarde hij immers dat het pas gevaarlijk werd toen zijn vader begon te werken bij de ALP en dorpsgenoten daarvan op de hoogte raakten (NPO p. 26). Het is onwaarschijnlijk dat de familie kinderen gewapend zou laten patrouilleren terwijl de omgeving nog niet wist van zijn werk en er geen bedreigingen waren.
- Hij verklaarde dat zijn familie de (schriftelijke) dreigementen aan het adres van zijn vader voor hem verborgen hield (NPO p. 24). Dat zijn familie de dreigementen voor hem verborgen hield, maar hem tegelijkertijd als kind gewapend het huis liet bewaken, is pertinent onwaarschijnlijk.

- Verzoekers verklaringen over de context waarbinnen zijn gezin leefde, als familie van een politiemann, zijn inconsistent:

- Het is niet logisch dat binnen de gemeenschap niet geweten was wie de leden van de lokale ALP-posten waren, zoals hij verklaarde (NPO p. 21). Zijn verklaring dat het gebruikelijk is dat men bij de ALP in een ander district werkt dan waar men zelf vandaan komt (NPO p. 21) strookt niet met objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat de ALP juist bestaat uit lokale personen uit de gemeenschap die hun eigen dorpen bewaken (zie document 3, blauwe map).
- Het is onwaarschijnlijk dat verzoekers vader discreet was over zijn werk en zijn familie gevaar liep, terwijl hij met rangervoertuigen en bodyguards naar huis kwam (NPO, p. 16). Men zou verwachten dat hij juist minder aandacht op zijn familie zou willen vestigen of extra maatregelen voor zijn gezin zou nemen wanneer hij er niet was.
- Het is ongeloofwaardig dat, in de beschreven context van discretie over werk bij de veiligheidsdiensten, waarbij men in het dorp niet wist wie voor de overheid werkte (NPO, p. 21), en waarbij zijn moeder de bedreigingen aan zijn vader voor hem geheim hield, verzoeker toch zou horen van de dreigbrieven die anderen in het dorp ontvingen (NPO, p. 26). Dat vrouwen dit openlijk zouden bespreken zodat hij, zonder zelf deel te nemen aan de gesprekken, deze informatie meekreeg, lijkt zeer onwaarschijnlijk.

- Verzoekers verklaringen over de verdwijning van zijn broer zijn ongeloofwaardig:

- De verdwijning van zijn broer zou een direct gevolg zijn van het werk van zijn vader en de bedreigingen tegen de familie, waarvan de geloofwaardigheid eerder al in twijfel werd getrokken.
- Als de verdwijning van zijn broer verband houdt met het werk van zijn vader, is het niet logisch dat de taliban hem zouden ontvoeren zonder dit te vermelden in dreigbrieven of anderszins rechtstreeks contact op te nemen om zijn vader onder druk te zetten (NPO, p. 28-29).
- Hij verklaarde dat zijn vader en andere commandanten vermoedden dat de taliban hem onder druk wilden zetten en dat dorpsoudsten met de taliban spraken om voor zijn broer te pleiten (NPO, p. 28). Verzoeker gaf aan geen pogingen te hebben ondernomen om zijn broer terug te vinden en zijn familie bleef tot zijn vertrek in het dorp wonen. Dat de verdwijning van zijn broer gedurende twee jaar zo weinig impact had op de familie, is volstrekt ongeloofwaardig.
- Dat zijn broer ontvoerd werd door de taliban is louter gebaseerd op blote beweringen en assumpties, waarvoor hij nalaat enig bewijs aan te leveren.

- Er bestaan ernstige twijfels over zijn beweerde herkomst uit Baze Khail:

- Het is opmerkelijk dat hij nauwelijks doorleefde informatie kon geven over zijn herkomstregio. Hij kende enkel enkele dorpen op de route naar de markt en kon geen andere prominente plaatsen (doc 4, blauwe map; NPO, p. 6-7) of aangrenzende districten (doc 4, blauwe map; NPO, p. 8) correct benoemen. Ook wist hij, behalve zijn eigen stam, niets over andere Pashtun-stammen in de

omgeving (NPO, p. 9), wat vreemd is gezien het belang van tribale relaties. Zijn verklaring dat hij ongeschoold is en het dorp niet verliet, verontschuldigt deze gebrekkige kennis niet, aangezien zelfs van een ongeschoolde persoon verwacht mag worden dat hij de sociale verhoudingen in zijn directe omgeving kent.

- Hij verklaarde bij aankomst in België geboren te zijn in Joy Haft, een buitenwijk van Jalalabad (documenten 5 en 6, blauwe map), en dat zijn volledige familie daar woonde ((MENA fiche, dd. 16-08-2021). Bij het CGVS zei hij echter herhaaldelijk nooit in Jalalabad te zijn geweest (NPO, p. 8 en 17) en ontkende deze eerdere verklaring, beweerend dat Joy Haft de naam van Baze Khail is (NPO, p. 31). Deze uitleg kan, samen met de eerdere tegenstrijdigheden, niet als geloofwaardig worden beschouwd.

- De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen:

- Documenten hebben slechts bewijswaarde wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.
- Hij legde enkel kopieën van werkbades van zijn vader voor (document 1, document 17), waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Zijn kennis van deze documenten is zeer beperkt; zo wist hij van document 1 niet dat het om een badgekopie ging en noemde het een “certificaat” (NPO p. 30). Bij document 17 valt op dat de persoonsgegevens scherp zichtbaar zijn, terwijl andere elementen vervaagd zijn, wat wijst op een mogelijk gefabriceerd document.
- Wat betreft de kopie van een certificaat van zijn vader (document 15) geldt opnieuw dat het enkel om een kopie gaat. Daarbij valt op dat één woord op de kopie in een volledig ander lettertype en kwaliteit is gedrukt dan de rest van het document.
- De kopie van een bankkaart betreft enkel een kopie van een kaart op naam van een persoon genaamd A..
- De taskara's van hemzelf en zijn vader (documenten 2 en 3) betreffen opnieuw enkel kopieën.
- Zijn kennis over de voorgelegde dreigbrieven (document 4, document 5) is zeer beperkt. Hij kon niet aangeven welke brief aan hem en welke aan zijn vader gericht was (NPO, p. 30). Dat hij niet kan lezen en schrijven vormt geen afdoende verklaring, aangezien hij nog contact heeft met zijn maternale oom (CGVS p. 12) en werkt in een Afghaans restaurant waar hij iemand had kunnen vragen de brieven voor hem te lezen. Het feit dat hij dit niet probeerde, wijst op een desinteresse die niet strookt met een oprechte vrees. Ook hier gaat het enkel om kopieën.
- Wat betreft de foto's die hij voorlegt, moet worden opgemerkt dat privébeeldmateriaal geen bewijswaarde heeft, vanwege de mogelijkheid tot bewerking en het feit dat de context waarin de beelden zijn gemaakt niet kan worden nagegaan.
- Wat betreft de foto van hemzelf met zijn vader (document 6) moet worden opgemerkt dat het om een zeer oude foto gaat en niet duidelijk is dat hij de afgebeelde persoon is. Bovendien is een familieband tussen de twee personen geenszins bewezen.
- Wat betreft de foto van zijn vader op diens controlepost (document 7) moet worden opgemerkt dat hiermee een tewerkstelling geenszins is bewezen. De persoon die hij aanwijst als zijn vader draagt geen enkele identificatie die erop wijst dat hij een actief lid is van de Afghaanse politie.
- Wat betreft de foto van zijn vader na diens overlijden (document 14) moet worden opgemerkt dat deze foto geenszins bewijs levert van een familieband tussen hem en de afgebeelde persoon, noch van enige tewerkstelling van die persoon.
- Uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer eenvoudig via corruptie en vervalsers 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn zelfs na onderzoek door deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.
- Zijn Belgische documenten, namelijk zijn oranje kaart, arbeidsovereenkomsten, de mail van zijn werkgever en de mail van LIGO (documenten 8-13), hebben uitsluitend betrekking op zijn situatie in België en zijn niet relevant voor zijn gestelde vrees voor vervolging in Afghanistan.

2.4.3. Verzoeker betoogt dat hij nog jong was toen zijn vader bij de Afghaanse politie begon te werken en dat hij logischerwijs ook niet tot in detail op de hoogte was van het werk van zijn vader. Hij wijst er ook op dat de reden voor zijn vertrek een zeer emotionele gebeurtenis was, met name het overlijden van zijn vader, en dat niet verwacht kan worden van hem dat hij op een bepaalde (emotionele) manier zijn verhaal zal vertellen.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op verzoekers summiere verklaringen over het werk van zijn vader, de begrafenis van zijn vader, verzoekers eigenlijke vertrek uit Afghanistan, de verdwijning van zijn broer, enz. Nazicht van het administratief dossier bevestigt deze vaststellingen. Nochtans werd verzoeker expliciet gevraagd om alles te vertellen over, onder meer, het werk van zijn vader en de verdwijning van zijn broer (NPO, p. 16, 28). Ook wanneer hem gevraagd werd om zijn hele verhaal in detail te vertellen, bleven verzoekers verklaringen over zijn vluchtrelaas zeer beknopt (NPO, p. 24).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asieltrelaas uitmaken. Van verzoeker konden dan ook nauwkeurige en doorleefde verklaringen verwacht worden over gebeurtenissen zoals de begrafenis van zijn vader, zijn vertrek uit Afghanistan en de verdwijning van zijn broer, gezien deze gebeurtenissen een manifeste afwijking vormden op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven. Verzoekers summiere verklaringen op dit vlak ondergraven de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker tracht zijn beperkte kennis over het werk van zijn vader bij de Afghaanse politie te verschonen met het betoog dat veel minder gedeeld wordt met kinderen in de Afghaanse cultuur, dat het beter was dat zo weinig mogelijk mensen op de hoogte waren van het werk van zijn vader, en dat ook zijn moeder slechts minimaal op de hoogte was van de inhoud van het werk van de vader.

Nazicht van het administratief dossier bevestigt voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker zeer vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over het werk van zijn vader bij de Afghaanse politie, zelfs terwijl hem gevraagd werd hier alles over te vertellen (NPO, p. 16).

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* het werk van zijn vader voor de Afghaanse politie. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zich hierover desnoods na zijn vertrek terdege te informeren bij zijn moeder en de rest van zijn familieleden, met wie hij tot op heden contact heeft via zijn maternale oom (NPO, p. 6, 12). Dat zijn moeder minimaal op de hoogte zou zijn van de inhoud van het werk van zijn vader, is, gezien zijn vader regelmatig naar huis kwam (NPO, p. 16 en 18) en gezien de grote impact van dit werk op het leven van de familie gedurende verschillende jaren, niet geloofwaardig.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat hij het incident waarbij zijn vader zou zijn overleden niet bij benadering in de tijd kon plaatsen, en op de inconsistenties in zijn verklaarde reisroute, betoogt hij dat rekening moet worden gehouden met het feit dat deze gebeurtenissen een grote impact hebben op hem, waardoor hij bepaalde details zich niet of verkeerdelijk herinnert. Bovendien zou zijn prioriteit op dat moment niet op het herinneren van wat er allemaal op welk moment gebeurde hebben gelegen, doch op zo snel mogelijk op een veilige plek terechtkomen.

De Raad volgt verzoeker dat het overlijden van een ouder of de vlucht uit het herkomstland impactvolle gebeurtenissen zijn in een mensenleven. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt, mag van een asieltrelaas worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot dergelijke gebeurtenissen, die een manifeste afwijking vormden op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven. Stress en psychische druk kunnen dan ook geen aannemelijke verklaring zijn dat verzoeker deze gebeurtenissen zelfs niet in verhouding tot andere gebeurtenissen in zijn eigen leven in de tijd zou kunnen situeren. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker omwille van stress verkeerdelijk zou verklaren dat hij de Ramadan in Oostenrijk doorgebracht had (NPO, p. 23).

Verzoeker uit kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat het pertinent onwaarschijnlijk is dat zijn familie de dreigementen voor hem verborgen hield, maar hem tegelijkertijd als kind gewapend het huis lieten bewaken. Hij betoogt dat hij dit deed omdat hem dat werd opgedragen door zijn ouders en omdat hij beseftte dat er een algemene dreiging was door de aanwezigheid van de taliban.

De Raad volgt verweerder dat het zeer ongeloofwaardig overkomt dat van verzoeker werd gevraagd om als jong kind gedurende de tien jaar dat zijn vader voor de Afghaanse politie werkte gewapend het huis te bewaken, maar dat tegelijkertijd de dreigementen aan zijn vader voor hem zouden zijn verzwegen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat zijn vader pas dreigementen kreeg toen hij voor de lokale politie ging werken en dat het toen gevaarlijk voor hem begon te worden doordat de mensen dat te weten kwamen (NPO, p. 26). Het valt niet in te zien waarom verzoeker ook in de periode van vijf jaar daarvoor, toen zijn vader bij de nationale politie werkte en er nog geen sprake was van bedreigingen, het huis moest bewaken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift spreekt over een algemene dreiging van de taliban, blijkt niet uit zijn verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn regio (NPO, p. 12-15) dat deze dreiging zo acuut was dat zij het aannemelijk maakt dat kinderen jarenlang 's nachts gewapend zouden worden ingezet door hun ouders om het huis te patrouilleren.

Voorts weerlegt verzoeker met zijn kritiek op dit punt de andere vaststellingen niet in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt geoordeeld dat zijn verklaringen omtrent de dreigementen die zijn familie ontvangen zou hebben niet geloofwaardig zijn. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en blijven overeind.

Verzoeker betoogt dat er onmogelijk permanent een bewaker aanwezig kon zijn aan zijn huis gezien zijn vader hoogstens drie uur per week in de woning aanwezig was. Met deze uitleg doet hij echter geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat het moeilijk met elkaar verenigbaar is dat zijn familie enerzijds probeerde discreet te zijn over het werk van verzoekers vader, maar dat anderzijds zijn vader met rangervoertuigen en bodyguards naar het huis van zijn familie kwam (NPO, p. 16). Verzoeker weerlegt ook de andere vaststellingen niet op basis waarvan wordt geoordeeld dat zijn verklaringen over de context waarbinnen zijn gezin leefde inconsistent zijn. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en blijven overeind.

Met betrekking tot de verdwijning van zijn broer betoogt verzoeker dat het evident is dat hij geen bewijs kan voorleggen van een persoon die verdwenen is, dat hij en zijn familie niet wisten waar ze moesten beginnen zoeken om zijn broer terug te vinden, en hun woning niet zomaar konden verlaten gezien het grote gevaar van de taliban.

Aangezien de verdwijning van verzoekers broer het directe gevolg zou zijn van de tewerkstelling van zijn vader bij de Afghaanse politie, én aangezien op basis van bovenstaande bespreking geen geloof gehecht wordt aan deze tewerkstelling, maakt verzoeker ook de verdwijning van zijn broer niet aannemelijk. Daarnaast volgt de Raad verweerder waar deze vaststelt dat het niet logisch is dat de taliban verzoekers broer zouden ontvoeren, maar dit niet zouden vermelden in de dreigbrieven en dit nadien niet zouden gebruiken om verzoekers vader onder druk te zetten zijn werk voor de overheid stop te zetten. De taliban zouden integendeel toen de dorpsoudsten pleitten om verzoekers broer vrij te laten slechts gezegd hebben dat ze niet alleen met verzoekers vader maar met heel het gezin problemen hadden (NPO, p. 29). Dit is niet aannemelijk.

Verzoeker uit kritiek op het motief dat hij vrijwel geen doorleefde informatie kon geven over zijn regio van herkomst. Hij betoogt dat hij bijna nooit de woning uit kwam gezien het grote gevaar dat heerste en dat hij ongeschoold is en dus enkel afweet van dorpen en districten door er over te horen praten.

Nazicht van de gegevens in het administratief dossier bevestigt dat verzoeker nauwelijks plaatsen op de route naar de markt kan benoemen, terwijl zijn familie daar regelmatig naartoe ging; dat hij weinig prominente locaties kan opnoemen (NPO, p. 6; doc 4, blauwe map); dat hij aangrenzende districten verkeerd situeert en er slechts twee kan noemen (NPO, p. 8; doc 4, blauwe map); en dat hij geen andere Pashtun-stammen in de regio kan identificeren (NPO, p. 9). Verwacht kan worden dat zelfs iemand zonder formele scholing en die het eigen dorp of huis weinig verlaat doorgaans door dagelijkse interacties een doorleefde kennis van zijn directe omgeving ontwikkelt. Het geheel van deze lacunes in verzoekers kennis wijzen dan ook niet op een gebrek aan scholing, maar op een gebrek aan doorleefde ervaring in de regio. Van iemand die in Baze Khail opgroeide, mag verwacht worden dat hij dergelijke basisinformatie kent, ongeacht zijn opleidingsniveau. Bovendien weerlegt verzoeker met zijn betoog de vaststelling niet dat hij zichzelf tegensprak waar hij eerst aangaf geboren te zijn in Joy Haft (Jalalabad) en dat zijn familie daar woonde (MENA-fiche), maar later ontkende ooit in Jalalabad geweest te zijn (NPO, p. 8, 17). Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Wat de neergelegde documenten betreft, dient erop te worden gewezen dat documenten de geloofwaardigheid van een, *in casu*, ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen.

Waar verzoeker zijn beperkte kennis over de inhoud van de neergelegde documenten tracht te verschonen door erop te wijzen dat hij ongeletterd is, merkt de Raad op dat van iemand die bedreigd wordt en wiens leven in gevaar is, redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze minstens enige inspanning doet om te achterhalen wat de bedreigingen die hij ontvangt precies inhouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn om de inhoud van de documenten aan hem te laten voorlezen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk omwille van het werk van zijn vader voor de Afghaanse politie en een bedreiging die hij had geuit naar een malik.

2.4.4. Verzoeker voert daarnaast een vrees voor vervolging aan omdat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden.

De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats.

Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers

van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “*Islamitische Staat in de provincie Khorasan*” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “*poor guys*” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd.

Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een

misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu wijst verzoeker op zijn integratie in België en de algemene situatie voor terugkeerders uit het westen. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 2000 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij is soennitisch moslim (Verklaring DVZ, punt 9; NPO, p. 9), hij bidt en gaat naar de moskee, en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij contact onderhoudt (Verklaring DVZ, punten 13A en 17; NPO, p. 12). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021 (Verklaring DVZ, punt 32; NPO, p. 15). Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 21 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Het loutere feit dat hij meer dan vier jaar in België verblijft, dat hij als chef kok werkt in een Afgaanse restaurant, dat hij

Nederlandse lessen volgt, dat hij hier vrienden heeft, en dat hij in het weekend discotheken bezoekt, betekent niet dat hij om deze redenen zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Waar verzoeker verklaart dat hij alcohol drinkt, merkt de Raad op dat het enkele feit dat hij geen alcohol meer zou kunnen drinken in Afghanistan geen schending inhoudt van zijn fundamentele rechten. Mede gelet op de algemeen gekende effecten van alcohol op de gezondheid, kan het feit dat hij dit niet langer zou kunnen in Afghanistan niet worden beschouwd als een fundamenteel aspect van zijn persoonlijkheid waar hij geen afstand van kan doen.

Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b*, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar

Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30

september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT